

Rande

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Rande – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HALINA
PAWLOWSKA'
RANDE

Praha 2023

*Pamatujte si, že když na prvním rande mluvíte
jen o sobě, tak druhé rande už nebude!*

Rande

1.

Nečekala jsem, že můj muž umře. Představovala jsem si, jak spolu – my dva pokročilí senioři – budeme trávit stáří na chalupě v Podkrkonoší. Úplně jsem nás viděla v barvách, jak můj muž bude čím dál hubenější, jak jeho vlasy budou úplně bílé a jak bude pořád tajně kouřit a sekat travu a opravovat terasu a jak bude nervózní, že schůdek ze sprchového koutu je moc vysoký a já se zabiju, když ho budu chtít mokrá překročit.

Viděla jsem sebe samu, jak jsem čím dál tlustší, jak mne má oteklá kolena nenesou, jak se válím v křesle, celé hodiny hlasitě telefonuju s kamarádkami a pak pečů koláč se švestkami a s tvarohem a s drobenkou a taky dělám smetanovou omáčku s hříbký, které Zdeněk přinesl z lesa hned pod Javořím. Viděla jsem se jako lehce ordinární,

zlenivělou stařenu, která se snaží podzimní dny života strávit ve spokojené jistotě.

No nic... všechno jinak. Jeden ultrazvuk mozku a pak příkrá skluzavka do temna...

Když můj muž umřel, tak jsem byla smutná. To slovo vypadá nevinně, ale podstata smutku je strašná. Když je někdo smutný, tak pro něj neexistuje den, je jenom rub, jen tma, žádné světlo, žádné slunce, jen dno a bahno a nic nad ním... Až zhruba za rok jsem pochopila, že musím otěže budoucích dnů uchopit pevně do svých paží. A došlo mi, že by bylo víc než fajn, kdyby na kozlíku v kočáru na cestě k hezčím zítřkům se mnou seděl ještě jeden kočí. Došlo mi prostě, že když se nechci potáhnout pavučinou a rezignovat na jakýkoliv příjemně vzrušující záchvěv svého těla i duše, že se musím vrhnout do hledání nového partnera!

2.

Hledání nového partnera... Hm... já jsem ale nikdy žádného partnera nehledala. Ne že bych proti hledání něco měla, naopak, myslím si, že když člověk něco chce najít, jako třeba houby, tak na

ně musí vyrazit, když chce najít mušli, musí na pláž, když chce najít zakutálenou náušnici, musí se ohnout pod postel, když chce najít pronájem, musí si přečíst nabídky realitek, a když chce najít lásku, tak... tak já nevím, kde mám hledat, ale vím, že doma na pohovce ji neobjevím! I když... vzpomínám si, že jedna má kamarádka měla známost s čalouníkem. Dal jí nový potah na lenošku z třicátých let a ona to s ním táhla asi dva roky, než na její poměr přišel její manžel a tu pohovku pobodal manikúrními nůžtičkami jak vzteklý tygr. Doslova až chlupy lítaly... Kamarádka se s ním pak dala rozvést, čalouník se ale rozvést nedal a pohovka už nešla opravit. Ale to jsem odbočila. Vráťím se k okamžiku, kdy jsem po smrti manžela prozřela a rozhodla se, že to ještě zkusím. Že se budu snažit, aby se vedle mne objevil někdo, o koho se budu moci opřít ve slabých chvílích, někdo, s kým se budu smát, někdo, kdo se mnou bude diskutovat o potřebách lidstva, a zejména mých dětí, někdo, komu nebude lhostejná etika a estetika, a někdo, kdo se mnou pojede na chalupu a zlikviduje tam ostrovy kopřiv. Někdo, kdo se mě dotkne a mnou projede žhavá jehla a změknu jak vosk pod hořícím knotem svíčky a přestanu být okoralou, samostatně se

živící vdovou, budu poddajná a rozkošnický vláčná, i když mi srdce bude prudce tlouct v rytmu zběsilé vášně.

3.

Nikdy jsem partnera nehledala, ne proto, že bych byla tak fascinující krasavice, za kterou by se táhly houfy ctitelů, ale proto, že jsem se brzo vdala, a tak všechny mé budoucí vztahy byly dílem náhody a mé příšerné povahy. Chci tím říct, že když jsem náhodou někdy podlehla milostnému chtíči, tak to bylo proto, že se přímo vedle mne vyskytl někdo, kdo mne okouznil, kdo mne rozrušil a s kým jsem zapomněla na morálku a na své malé děti a staré rodiče a manželské závazky, a bujaře jsem se vrhla do vášnivého dobrodružství. Asi jako cestovatel, který se vydává do džungle, kde vidí slony a buvolky a střílí lvy, aby se vrátil domů a tam před něj manželka postavila talíř palačinek.

Já jsem se vracela z burácivých výšin vášně s kolegy redaktory a režiséry a producenty do své pečlivě vytřené ložnice, protože můj manžel miloval mopy. Naše parkety se blyštěly. Zdeněk

pátravě sledoval mou tvář a zkoumal stopy na mém těle... Jednou jsem ho přistihla, že se usmívá, a tehdy mě napadlo, že si asi říká: „No tak si zařádila a teď už chce mít klid u mě doma...“

Proto jsem nikdy nehledala partnera. Vdaná jsem byla! A pracovala jsem výhradně v kolektivech, kde bylo víc mužů než žen a kde byly eventuální budoucí objekty mé touhy servírovány na mísách jak jednohubky na recepcích.

A v dobách před mou svatbou jsem v podstatě byla ještě dítě, takže jsem taky nemusela hledat, protože chlapců, po kterých jsem prahla, bylo ve školách, kam jsem chodila, víc než dost.

4.

Vybavuju si vlastně jedno rané rande s Bobem Kvasničkou. Byl to blondák z vedlejší třídy. Vůbec bych mu byla nevěnovala žádnou pozornost, ale dozvěděla jsem se, že se líbí spolužačce Libuši, a Libuše byla vysoká, štíhlá, tajemná a příšerně nafoukaná. Bob bydlel v naší ulici, do školy jsme chodili ve stejnou dobu, já šla po jedné straně ulice po chodníku, on po protějším chodníku. Dělalí jsme, že se nevidíme, jednou mne ale do školy

doprovázel tatínek a donutil mne, abych přešla, protože si chtěl koupit v trafice cigarety. Můj táta kouřil výjimečně, kouřil ze špičky, vlastně to vypadalo zženštile, ale to mne tehdy nenapadlo, brala jsem argument, že táta nechce mít zahnědlé prsty. Přešla jsem tedy s tatínkem na druhou stranu a Bob se nám musel vyhnout a zvedl ke mně oči. Měl je trochu vykulené, modré, se světlými řasami. Setkali jsme se pohledem a já hned hlavu otočila. A myslím, že jsem trochu zrudověla ve tváři. A pak o hlavní přestávce ke mně přišel Jaroslav Kotas a řekl mi, že mi Bob vzkazuje, jestli bych s ním nechtěla chodit. A já, protože se líbil Libuši, a to byla kráva, jsem řekla, že teda třeba jo... A o další přestávce jsem Kotasovi předala papírek, kam jsem Bobovi napsala své telefonní číslo. Hrozná dva dny jsem prožila. Pořád jsem hlídkovala u telefonu a trpěla jsem, když máma telefonovala se svou sestrou a řešila s ní, proč má sestřenice emigrovala, trpěla jsem, když tátovi telefonoval generál ve výslužbě pan Baťko a řešil s ním, jak špatně dopadl, že musí navzdory své hodnosti pracovat ve skladu použitých elektronických součástek. Trpěla jsem, když telefon mlčel, a trpěla jsem, když zazvonil zrovna, když jsem byla ve vaně a můj táta ho zvedl a když jsem

za ním v promočeném županu přiklouzala, tak mi na otázku: „Kdo volal?“ užasle odpověděl: „A jak to mám vědět?“

Když se mi nakonec podařilo sluchátko zvednout a Bob opravdu telefonoval, tak jsme dlouze mlčeli a pak Bob navrhl, abychom šli do kina, já ulehčeně souhlasila a sluchátko odhodila tak nadšeně, že se na spirálovité šňůře odrazilo od zdi, prásklo do příborníku a rozbilo tam broušenou skleničku z dědictví po tetě z Mostu.

5.

Bob Kvasnička mne v osmé třídě pozval do kina Oko v Holešovicích, nepamatuji se, jaký film jsme viděli. Pamatuji si, že do kina šel s námi i Bobův kamarád Kotas a já jsem nevěděla, jestli je to v pořádku nebo ne. Rozhodla jsem se, že je to v pořádku, a když mne Bob ve tmě kinosálu chytl za ruku, mučila jsem se jen tím, že mám zpocenou dlaň a ohlodané nehty. Vlastně se mi ale ruce nikdy nepotily, pot mi zásadně vyrážel jako knírek pod nosem nad horním rtem a taky mi často zvlhla ofina a krůpěje potu mi brázdily obličej, jako kdyby na mé čelo padaly slzy nějakého neviditelného obra.

Nehty jsem si taky nekousala, ale všelijak jsem si je likvidovala propisovačkami a pravítky a svorkami a sponkami, že to vypadalo, že si nehty koušu a mám zuby jako bobr.

Tehdy jsme s Bobem Kvasničkou při našem rande nikam zvlášť nepokročili. Postávali jsme jen dlouho před domem a Bob mi dal žvýkačku a já se styděla si ji před ním dát do pusy, abych mu tím nezabránila, aby mě políbil, ale on mě nepolíbil, takže jsem si asi právě měla strčit do pusy tu žvýkačku, abych, až by mě líbal, měla svěží dech.

A pak mi Bob volal ještě jednou domů a já mu řekla, že za chvíli půjdu pro slaninu, a on, protože bydlel ve stejné ulici, řekl, že pro ni půjde se mnou, a tak jsme šli spolu do řeznictví a Bob stál vedle mě a já se bála, že všichni vidí, že patříme k sobě, protože nás ovládá chtíč.

Prodavač mi slaninu ukrojil a já šla se slaninou domů a stála jsem zase s Bobem dlouho před domem, až se tatínek vyklonil z okna a zavolal: „Generál Baťko potřebuje zakúsku...“ A já řekla Bobovi ahoj a on mi neochotně taky řekl ahoj a já vběhla do našeho domu a doufala jsem, že se za mnou Bob nedívá, protože zhruba tak od svých deseti jsem se styděla za svá svalnatá lýtka.

„Zakúska...“ to byl tatínkův oblíbený výraz pro malá občerstvení, která nabízel hostům. Kolečka klobásek, čtverečky sýra, nakládané houbičky, proužky paprik, střepečky z okurek a skoro vždycky cibule, česnek a špek!

Přišly prázdniny. Boba Kvasničku jsem potkala ve škole až po dvou měsících. Oba jsme se tvářili, že se neznáme. Že jsme úplně cizí lidé, kteří si snad ani nevšimli, že bydlí v jedné ulici, navštěvují stejnou školu, a dokonce spolu někdy chtěli chodit.

Zvláštní je, že se na Boba vůbec pamatuju, evidentně jsem o něj tehdy nestála, podezřívám se, že mi v paměti utkvěl kvůli mé závistí k Libuši, která nejen, že mne převyšovala o hlavu a její rodiče byli vyhlášení pražští intelektuálové, ale měla taky obrovské zelené oči a vlasy jako zlatovláska. A taky uměla kreslit. A nosila šaty, které nevypadaly dětsky, a Libuše se taky ani trochu dětsky netvářila. Našla jsem nedávno fotku, na které jsme spolu. Libuše měla zvednutý límec, povytažené levé obočí, dlouhé, nalakované nehty a úzkou sukni se zipem vepředu. Já jsem menší asi o půl metru, o půl metru širší, mám ofinku, šedou vestičku, růžový roláček, ohon a opar. Bodejť by mě Kvasnička líbal!

6.

Je něco jiného jít na rande, když je vám čtrnáct, než když vám je přes padesát. Je něco jiného myslet si, že všechno, včetně toho rande, je tak nějak na zkoušku a že to buď báječně dopadne, nebo ne...

Když je vám víc než padesát a máte rande, víte skoro jistě, že to nevyjde, ale přesto je ve vás absurdní naděje, že třeba, navzdory všem okolnostem, pravděpodobnosti, zkušenostem, vás čeká něco úchvatného, a vy jdete na rande s odhodláním člověka, který dostal k narozeninám zážitkový dárek a je přinucen skočit padákem, i když se mu vůbec nechce!

Než jsem ale mohla jít na rande, musela jsem mít někoho, kdo by šel na rande se mnou!

A teď se vrátím k úvodu svého vyprávění. Protože jsem nikdy partnery nehledala, nevěděla jsem, jak a kde se to dělá.

Samozřejmě, že jsem si vybavila Hanku, ta šla tak daleko, že si doma na stěnu vylepila mapu Československa se zakroužkovanými městy s vojenskou posádkou. Se dvěma dalšími osamocenými kamarádkami z malé vesnice na Vysočině si některá města vytipovaly a jezdily tam o víkendech.

S Hankou jsem se seznámila v Roudnici, kde jsem byla na speciálním odtučňovacím kurzu, který Hanka vůbec nepotřebovala, ale přihlásila se do něj, protože si myslela, že ona – lasice – bude mít u nějakého přítomného tloušťka šanci.

Všichni tloušťci by Hanku chtěli, jenže jeden byl moc mladý, druhý byl starý, třetí byl úchyl, čtvrtý se tak předváděl, že mu praskl meniskus, a... další už tam nebyl. Jednou jsem byla u Hanky doma. Ta mapa s vojenskými útvary na zdi mě fascinovala, připomínala mi zahraniční detektivní seriály, jak kriminalisté mají v kanceláři nástěnky s indiciemi, které jim pomůžou vypátrat masového vraha. Hanka taky měla některá jména měst přeškrtnutá, některá podtržená a u Tábora, to vím jistě, byl vykřičník. A fakt si myslím, že Hanka svého budoucího muže ulovila právě v Táboře. Nebyl tam ale jako voják, jel tam za svou sestřenicí, která prodávala v papírnictví.

Kamarádka Eva byla spisovatelka, její manžel ji nudil, a tak se rozhodla, naprosto racionálně, že si ve svých šedesáti najde milence! Ještě se tehdy nerozjely sociální sítě, seznamky ale existovaly, dokonce už i na internetu. Eva neměla výrazné nároky, sešla se nejdřív se čtyřicátníkem, hned na to skočili, ale on jí po akci řekl, že už to nechce

opakovat, že je pro něj přece jen dost opotřebovaná. Eva to vzala sportovně a lovila dál. Se sedmdesátníkem se sešla asi třikrát a pak se mi svěřila, že po každé schůzce s ním si připadá taková nějaká sedřená. Pak to Eva zkusila s nějakým podvodníkem, který jí ukradl zlatý náramek, pak se s nějakým troubou opila tak, že jí bylo skoro týden špatně, a pak jí došlo, že milenci ze seznamky jí nedávají žádnou radost, a zabalila to. Bohužel doslovně, protože spáchala sebevraždu. Jasně, že nejenom kvůli těm milencům, Evin problém byl ve zdraví, přesto si myslím, že ztráta víry, že to ještě roztočí, hrála v jejím konci výraznou roli.

7.

Martina jsem taky nehledala, abych s ním šla na rande. Martin se mnou chodil na střední školu. O ročník výš. Strašně se mi líbil, až mě štvál, jak mě vzrušoval, protože jsem se ve svých erotických emocích ještě moc neorientovala, ale fakt je, že jsem Martinem byla posedlá. Nic mne nezajímalo, než kde je, kam kouká, jestli ho potkám, jestli spolu budeme mluvit, kde bydlí, co ho zajímá... Byla jsem na něj tak koncentrovaná, že jsem

ho taky trochu uhranula, a taky asi v té době sbíral dívčí skalpy a tušil, že budu jeho snadná kořist. Jenže já věděla, že on pro mne tak snadnou kořistí nebude. Myslím, že si on dodnes myslí, jak mne omámil natolik, že jsem mu jako prvnímu muži odevzdala své ženství, určitě netuší, že šlo o pečlivý plán, který jsme vypracovaly s Libuší, protože má závist a její arogance spolu začaly báječně ladit a staly se z nás nejlepší kamarádky. Tehdy Libušini rodiče odjeli do lázní a Libuše mi půjčila byt, společně jsme vyrobily jednohubky s afrodiziakálním celerem a afrodiziakálními ančovičkami, pak jsme naaranžovaly deky, které jsem přinesla z domova, a pak mě Libuše nakreslila nahou, znala mě ze společných šaten u tělocvičny, a ten obrázek jsem pohodila na stůl. V podstatě jsme vlastně pracovaly systémem dnešního Instagramu nebo TikToku, kde se holky ukazují, jak jim to kde narostlo, a kde jsou štíhlé jako lusky. Pak jsme zatáhly rolety a na gramofon jsme daly desku s francouzskými šansony, které nám připadaly, a v tom jediném jsme byly podle mě úplně vedle, strašně erotické... A pak Martin přišel, Libuše šla ke kamarádce sousedce a já čekala, až v Martinovi zažehnu pud samce. Zažehla jsem ještě před jednohubkami po sklenici

vína a byla jsem tak okouzlená svým zážitkem, že jsem se nemohla dočkat, až Martin půjde domů, já zazvoním u sousedky kamarádky Libuše a budu holkám všechno vyprávět. Prakticky jsem Martina vypakovala, měl chuť na ty jednohubky, ale já už ho posílala domů, že Libušini rodiče už přijdou, a on na mě tak smutně koukal na schodech a já čekala, až klapnou domovní dveře, a hned jak jsem zašoupala na rohožce u sousedky, tak Libuše otevřela a já na ni: „Tak jo, vyšlo to!“ A Libuše vypískla: „Jupííí!“

A pak jsme i se sousedkou dopily víno a nejen, že jsme snědly všechny jednohubky, ale ještě jsme si otevřely další dvě konzervy ančoviček!

8.

Všechno je jinak, a přesto je to v něčem stejné, tak jako je stejný a jiný každý den a každá noc. Pořád dvacet čtyři hodin, pořád jsem já, ale každá vteřina je provázena jiným pocitem, jiným očekáváním, jiným strachem, jiným větříkem a deštěm a sluncem a zvukem a broučkem, který leze po trávě, a ptáčkem, který letí nad hlavou, a vůní lesa nebo hnoje nebo chleba, kávy, dětské kůže

a psích chlupů... A tohle všechno platí, když jde o rande. Tehdy mi bylo už dost, příliš zralá žena na první schůzku... Měla jsem za sebou porody i smutek nad těmi, co mě opustili, měla jsem za sebou spoustu erotiky, ale pořád to bylo stejné jako na prvním rande s Kvasničkou, kdy jsem nevěděla, co je správně a co se nemá, a byla jsem celá vykulená, co by se mělo dít.

A co na sebe?!

To je vždycky peklo, že musím přemýšlet, co na sebe... Co na sebe do školy a do práce a na jeviště a do hlediště a na promoci a na svatbu a na rozvod a na křest a na třídní schůzku a na kolo a do letadla a na mejdan a na pláž a na ples a na pohřeb a do rakve... Uf!

9.

S Francem nás seznámil jeden spolužák, když jsme se potkali na jeho výstavě. Franc měl maminku Rakušanku, která mi jednou nabídla úchvatné krupicové nočky s jahodovou omáčkou, dodnes na ně vzpomínám, víc než na France. Franc byl vysoký jak ševcovská jehla, hubený a zahnutý mírně kupředu. Nemluvný, to se mi líbilo, měla jsem

vždycky slabost pro chlapce, kteří vypadali, že nepotřebují slova, že si záměrně něco důležitého nechávají pro sebe. Jejich tajemnost mne vzrušovala, i když jsem pak časem zjistila, že tak padesát procent z nich mlčí prostě proto, že nemá co říct.

Franc nebyl hloupý, byl umělecký fotograf, nosil zelenou parku, pil zásadně becherovku a uměl skákat z nejvyššího skokanského můstku. Nutil mě proto, abych s ním chodila do Podolí k bazénu, a já, která jsem se nikdy před nikým nechtěla producírovat v plavkách, jsem pak seděla na trávě v dlouhých šatech a sledovala France, jak stoupá po schůdcích vysoko nad bazén, jak si tam nasazuje speciální brýle do vody, jak si stahuje přes uši gumovou čepici, jakou nosí profesionální plavci, a pak..., připomínající spermii, se odráží a ladně klesá k vodě. Vlastně mi to tak ladné nepřipadalo, Franc měřil kolem metru devadesát a ve vzduchu nevypadal elegantně, notabene voda vždycky divně zaduněla, když do ní spadl, a já měla často pocit, že se nevynoří. Přemítala jsem proto, co udělám, jestli se seberu a od bazénu prostě odejdu a půjdu domů a budu dělat, že jsem France vůbec neznala, nebo jestli upoutám pozornost všech okolo a zapišším: „Pomoc! Můj kluk se topí!“

Naštěstí se Franc před mýma očima neutopil, jen prý později zahučel v dluzích. Naše první erotická schůzka ale dopadla strašně. Abych vypadala štíhle, mučila jsem se tehdy v korzetu. Pořádila jsem si asi tři korzety, body se jim říkalo, možná se jim tak říká dodnes, nevím, od té doby jsem je neměla na sobě. Tenkrát jsem si koupila body světlemodré, černé a tělové. A obávám se, že právě to tělové jsem měla na sobě, když mě Franc na Slapech v motelu začal svlékat.

Rozhodně jsem France nemilovala, ale byla jsem potěšená, že se mu líbím a že se mnou chce mít sex. Nepatřila jsem totiž k holkám, které byly přesvědčené, že muži touží jen po tom jednom a s každou. To ne, já a mé kamarádky jsme byly přesvědčené, že muži si pečlivě a arogantně vybírají a že je pro každou ženu poctou, když uvízne v síti jejich přísných požadavků. Dnes mám jiný názor, dnes si myslím, že muži všeho věku pro své potěšení s vděčností sáhnou po každé, která jim to nekomplikovaně dovolí. A proto mají podle mě u mužů úspěch ty holky a ženy, které si s láskou a se sexem a všemi těmi tanci okolo nedělají těžkou hlavu.

S Francem jsme za sebou měli den na přehraď, asi třicetkrát jsem mu musela říct: „Ne, fakt

mi není horko, abych se svlíkla do bikin, a fakt nechci zkusit jízdu na vodních lyžích.“

Pak mi Franc ukázal, jak to na vodních lyžích v miniaturních brčálově zelených plavkách válí on. Seděla jsem na břehu, asi padesát metrů od něj se Franc na lyžích narovnal, voda stříkala, pyšně jsem se rozhlížela, jestli lidi sledují, že ten úchvatný sportovec patří ke mně. Lidem to bylo fuk. Pak motorový člun zamířil blíž k pláži a Franc se jednou rukou pustil smyčky lana a zamával na mě. Asi to neměl dělat, ztratil zřejmě koncentraci, nevybalancoval to, vši silou najel do písčitého kraje, setrvačností metal přemety asi dvacet metrů a skončil jen kousek vedle mé deky, aby sykl: „Asi mám prasklej trapéz.“

Neměl, ale taky neměl extra náladu na naše erotické sblížení. Sykal vždycky, když pohnul pravou rukou, a chtěl, abych mu ohmatala žebra, jestli si je nenalomil. Byla jsem strašně nervózní, cítila jsem se divně, protože jsme byli v motelu a Franc... čím blíž byl u mě, tím vzdálenější mi připadal. Nechtěla jsem ho, ale chtěla jsem, aby ON chtěl mě!

A on mi vyhrnul šaty a hladil mě po stehnech a pak chtěl nahmatat gumu od kalhotek, aby mi je stáhl dolů, ale mé tělové body nemělo v pase

žádnou gumičku, a tak asi po deseti minutách klopotného šátrání mi Franc šaty stáhl přes hlavu, uviděl mě v celé kráse tělového korzetu, zíral a pak si lehl na záda a řekl: „Sorry, na tohle já nemám!“

A bylo to! Viděli jsme se pak ještě jednou zase na výstavě mého spolužáka a Franc mi tam předal papírek s receptem jeho maminky na ty krupicové nočky.

10.

Mraky zapomnění se trochu protrhaly, vybavilo se mi ještě jedno velmi vzdálené rande. Vůbec nevím, proč jsem na něj šla. Asi zase z toho absurdního důvodu, že jsem si chtěla ověřit, jestli ten muž s ostře řezanými rysy, který trochu připomíná Paula Newmana, po mně doopravdy touží a je schopen se do mě zamilovat.

Vyzvedl mě před domem, byl to úplně cizí chlap, kterého jsem den předtím potkala v hospodě, kde jsme na sebe čučeli a kde mi, když jsem se vracela ze záchoda, řekl: „Nemohli bychom se spolu vidět?“

A já jsem řekla odvázně, protože jsem vypila sedmičku vína: „Jasně. Kdy?“

A on řekl: „Zejtra v sedm, kam pro tebe mám přijet?“

A já byla v šoku, že to jde tak rychle, že jsem mu dala svou správnou adresu, a vlastně mi druhý den v sedm ani nezbývalo nic jiného než vyjít ven a sednout si vedle něj do škodovky.

A jeli jsme do Košíř a on měl v bytě na stole velkou vázu se slunečnicemi a zahlédla jsem dětské hračky a taky strašně ošklivé pantofle na podpatku a bylo mi jasné, že je to ženáč a že má ženu, která nemá vkus. A chtěla jsem zmizet a zdálo se mi, že nejrychlejší způsob, jak se dostat pryč, bude, když se na toho cizího chlapa vrhnu, dám mu, co chce, a nechám se odvézt.

A stalo se tak. Víc si nepamatuju, ani si nechci víc pamatovat, vím jen, že má pravdu přísloví, že „ráno moudřejší večera“, protože kdybych toho pána potkala za denního světla, tak by mi Paula Newmana nepřipomínal, a i kdyby ano, tak bez sedmičky vína v sobě by mi to bylo úplně jedno.

11.

Tak ano, blížím se k tomu dospělému rande, kdy jsem chtěla navázat na své zážitky z mládí a vrh-

nout se do poznávání další mužské duše i mužského těla s vědomím, že nemá jít jen o ověření si, zda jsem nezapomněla „jezdit na kole“, ale že jde o nalezení pevného bodu pro mou budoucnost.

Ne. Ještě jedno rande se mi vybavilo. Se známou osobností.

Nemusela jsem ji hledat, tak nějak samovolně vyplynulo, že bychom se měli sejít, abychom probrali pracovní plány. Sešli jsme se v takové obskurní vinárně v pravé poledne, vinárna byla v prvním patře nad lahůdkářstvím a dodnes si pamatuju intenzivní vůni vajíček natvrdo. Tehdy mi ten slavný muž řekl, že jsem krásně opálená a že by ho zajímalo, zda jsem takhle opálená celá. Šanci ukázat své opálení jsem měla docela brzo na filmovém festivalu. Jeho film získal hlavní cenu, a tak ho všichni oslavovali. Krasavice kolem něj kroužily, vymotal se z jejich zájmu a zeptal se, zda mě může svézt do hotelu. Jel do úplně jiného hotelu, než kde jsem byla ubytovaná. Jel do mnohem hezčího hotelu pro festivalové hvězdy. Byl o dvacet let starší a byl profesionální filmař. Já byla na úplném začátku. Líbil se mi. Ale zase... jako se to už tolikrát opakovalo... víc se mi líbilo, že já se možná líbím jemu, než abych toužila

se mu animálně oddat. Nicméně jsem se oddala a asi to nebylo tak moc animální, protože si z akce nepamatuju ani ň. Jen to, že jsem ráno vypadala strašně. Rozmazané oči, pomačkané šaty, obličej rozpitý včerejším alkoholem. Bylo mi jasné, že snídat spolu nemůžeme. Ještě bylo šero, když jsem se plížila kolem recepce. Každý můj krok provázelo hlasité mlasknutí. Mé červené lodičky totiž celou noc ležely pod umyvadlem, které teklo. Z odpadu kapala voda. Pravidelně, neúnavně. Z mých červených lodiček se staly lodě... Vší silou jsem se je snažila udržet na chodidlech... Lodě jako by lascivně skandovaly: „Holka nemravná!“... Čvachty čvach!

12.

Ještě musím něco říct o Mírovi, ale Míra je úplně jiná kapitola. S Mírou jsme se scházeli nad prací, mé první rande s Mírou nebylo typické, protože jsme se vlastně viděli každý den. Znali jsme se tehdy už přes rok, dokonce jsme si vzpomněli, že jako děti jsme chodili zpívat do stejného sboru. Já jsem o Mírovi věděla, že má tři syny, on věděl, že mám muže, a přesto jsme se rozhodli,

že se o to chvějivé vzrušení, které se nás zmocní, kdykoliv se vidíme, nenecháme žádnými okolnostmi, žádnými slzami, žádnými partnery ani žádnými potomky připravit. Strašně sobečtí jsme byli a byli jsme pak i strašně, strašně dychtiví a vášniví a bylo to naprosto odporně nemorální, ale naprosto úchvatně krásné!

První rande mimo práci ale úžasné nebylo. Na začátku našeho vztahu jsem nebyla tak egoistická, tušila jsem, že se chystá něco mimořádně vážného, co může ovlivnit nejen mě, ale všechny a všechno kolem, a proto jsem cítila brnění v pažích a v nohou a šimralo mě celé tělo a divně jsem viděla, jako by rozmazaně, jako bych se vznášela, a přitom pořád padala, až to vypadalo, že omdlím.

Myslím, že Míra nebyl výrazně iniciativní. Jen na mě mrkl a pak mě štípl do zadku. Zní to absurdně. Já – v té době už docela úspěšná žena – podlehnu prakticky okamžitě tomu, kdo mě štípe do hýždí. Ano, bylo to tak jednoduché!

Vlastně všechno to důležité v životě je překvapivě, neatřesitelně jednoduché. Třeba zrození, jde přece o průnik, o záchyt, o růst, o cestu ven, o první nadechnutí a žije se na světě! Jednoduché jako facka!

Takže mě štípl, já zpozorněla, všechno se ve mně napřímilo samým očekáváním, a když Míra mrkl, začala jsem jednat. Měli jsme jet tehdy jen kousek za Prahu do Senohrab. Byl tam malý mlýn, ve kterém jsme měli párkrát kolektivní pracovní setkání a kde to bylo diskrétní a přitom mile neokázalé.

Setkat jsme se měli v pět a náš plán zněl: přes noc spolu!

V půl páté Míra volal, že je manželce moc špatně, že nemůže dýchat a že ji nemůže opustit.

Až mnohem později jsem se dozvěděla, že manželka zavolala Mírovi do kanceláře, tam to vzala jeho kolegyně a vyšlo najevo, že se žádný výjezd kolektivu, na který se Míra vymluvil, nekoná. Manželka ovšem svou informaci neprozradila, velmi chytře předstírala srdeční arytmií a Mírovi tak zálet překazila.

Jenže naše touha byla moc silná, moje schopnost rafinované organizace milostných schůzek byla nekonečně kreativní, a tak se z našeho prvního nerealizovaného rande stejně stala několikaletá erotická šňůra, kdy jsme vzájemně, jako už zralí lidé, objevovali všechny vzrušující možnosti, které nabízejí lidská těla i víry touhy, které cloumají duší.

Moc hezké roky to byly, ale nechci o nich mluvit, střádám si tu energii, která mne tehdy provázela, abych ji ještě mohla použít a znovu se tak horoucně zamilovat jako tenkrát.

O Mírovi už nic neřeknu, jen snad se musím zmínit, že jednou jsme měli sraz někde ve vypůjčeném bytě a já jsem si na rande vzala nové džíny. Byly netradičně hnědé, měla jsem netradičně hnědý rolák a netradičně, protože tehdy jsem zhubla dvanáct kilo, jsem si okraj svetru zastrčila do kalhot. Taky jsem měla lodičky, jasně že hnědé, a měly postříbřenou špičku. Když jsem Mírovi otevřela, vykřikl: „Páni!“ A hned mě objal a já jeho, až jsme se zadýchali z toho horka, co z nás vycházelo, a hned tam na prahu jsme klesli na zem a vstali jsme až za půl hodiny úplně vyčerpaní, jako kdybychom běželi závod na tisíc pět set metrů.

Ale ne! Nebudu vyprávět o Mírovi, neřeknu nikomu, jak mne jednou můj muž pronásledoval, jak jsem za okny mlýna u Senohrab slyšela jeho dech, jak jsem se trápila, že jsem nehodná bytost, za kterou zůstává jen vyprahlá poušť...

A stejně jsem pokračovala ve svých nehodných činech a dnes vím, že bych to udělala zase.

Nene, už ani slovo o Mírovi! Chci jen naznačit, že než jsem se dostala do situace, kdy jsem

si připadala jako pomačkaný kopírák, který už nikdo nepoužívá, protože všichni píší na počítači, tak byly časy, kdy jsem se díky své touze po vzrušení zmítala jak větve osiky za vichřice.

13.

Takže k věci. Četla jsem hromady článků, poslouchala spoustu otázek na téma, kde najde žena ve zralém věku partnera. Existuje dost mužů? Kde hledat? Kde hledat, když vaše oči už nejsou tak dychtivé, když vaše kůže už není tak hladká, kde hledat, když vás bolí koleno a když zjistíte, že najednou uprostřed odpoledne máte nezměrnou chuť si jít lehnout a aspoň na pár minut zavřít oči?!

Kde hledat, když v klubech křepčí bytosti ve věku vašich dětí, když restaurace jsou narvané rodinami s batolaty, když do divadel a na výstavy chodí skoro zásadně samé ženy? Kde hledat, když se vám prostě nechce a nechce a ne a ne a ne sázet na úplnou nejistotu a setkat se s někým na sociální síti... I když... zvedám ruce v obranném gestu... myslím si, že právě tenhle typ setkání je momentálně nejvděčnější.

Dospěla jsem k názoru, že ideální bude hledat mezi starými známými, že bude fajn ukázat se někomu, kdo mne vídal jako mladou slečnu a v jeho vzpomínkách jsem zůstala hezká a elastická, jako jsem byla.

A tak jsem sama sebe přemluvila a odhodlaně jsem se vydala na sraz spolužáků. Byl to sraz po třiceti letech od střední školy. Úžasně jsem se vymustrovala. Dokonce jsem si domů pozvala profesionálního vizážistu. Neměl úplně svůj den, z dechu mu bylo cítit víno, trochu se mu třáslы ruce, a to byl zřejmě důvod, že mi obočí obarvil na černo, jeho linku protáhl nejen až k uším, ale i na nos, a má víčka vybarvil azurovou modří. Vypadala jsem jako děsivě udivená Číňanka, která jde na maškarní večírek s dress codem: sedmdesátky.

Na střední školu chodilo do naší třídy šest kluků. Dva špti, jeden tlouštík, jeden nudný žvanil a dva sebevědomí krasavci, kteří hned po škole vycestovali z republiky.

Z krasavců přišel na večírek jen jeden. Jmenoval se Hezoun a byl hezoun. Oproti všem domluvám si na večírek přivedl manželku, které bylo třicet dva, mile se usmívala a byla tak pěkná, že se mi při pohledu na ni chtělo jít na záchod, zamknout se v kabině a už nikdy z ní nevyjít.

Což se mi docela snadno mohlo i přihodit, protože na záchodě špatně fungovaly zámky a uvízla tam má spolužačka Miluška, a tak se přišlo na to, že není jen profesorkou žurnalistiky, ale že je taky alkoholička.

Je nejspíš pravda, že v očích toho, kdo vás zná z mládí, zůstáváte stejná, ale... někdy to není dobře. V očích obou šprtů, žvanila, ze kterého se z absurdního důvodu stal psycholog, a z tlouštíka, který sice byl pořád tlustý, ale zároveň byl elegantní a jeho kila najednou nebyla degradující jako kdysi, ale jako by svědčila o tom, jak se mu dobře vede, v očích Hezouna i všech mých dvaceti dvou spolužaček jsem byla pořád stydlivou, podsaditou holkou s tichým hlasem, silnými stehny a čtyřkou z matematiky.

Mí spolužáci ve mně neviděli vábivou vílu, která by jim mohla nabídnout oslňující zážitky.

A já se tak, když jsem byla s nimi, taky neviděla.

Na večírku spolužáků jsem vypila skoro litr a půl hnusného bílého a pak jsme s Miluškou, kterou jsem ze záchodů zachránila, protože jsem rozkopla dveře, vrávoraly ulicí a zpívaly jsme stejně jako kdysi: „Častokrát jsem se tázala, když jsem kytici vázala, proč jen smutek a trápení mám...“, jenže tentokrát Miluška dojemný text špikovala

refrénem: „Protože jsou všichni kreténi a já jsem taky kretén!“

14.

A pak přišel ten den. Dostala jsem mail od Michaela Hraběte.

Michael Hrabě se mnou chodil do tenisového klubu a na prázdniny jezdil do městečka jen sedm kilometrů od toho, kam jsem jezdila já, a tak nás naši rodiče vozili do Lázní Bělohrad na společný trénink.

Bylo to zhruba v době, kdy mi bylo devět až dvanáct, a tak jsem si Michaela skoro nepamatovala. Snad jen, že měl vlasy trošičku do zrzava a byly tak husté, až jsem občas měla dojem, že má na hlavě naraženou chlupatou čepici.

Michaela Hraběte jsem ztratila z mysli zrovna tak, jako jsem ztratila svou schopnost hrát dobře tenis. Michael mi napsal, že si o mně přečetl nějaké informace na Wikipedii, že si uvědomil, že se známe, a že ho moc zajímá, jak se mi daří. A tak jsme si s Michaelem začali psát.

Ráda si s lidmi píšu. Zejména s muži si píšu ráda. Jednou mi můj muž řekl, že se rozhodl, že